

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Radana Malíka, Mgr. Jana Passera a JUDr. Petra Příhody v právní věci žalobce: V. B., proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2005, čj. OAM-927/VL-10-19-2005, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2006, čj. 47 Az 38/2005 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o tom, že žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u Krajského soudu v Praze, který usnesením ze dne 25. 1. 2006, čj. 47 Az 38/2005 – 35, řízení zastavil. Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, tzn. z hlediska splnění podmínek řízení. V případě, že by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou, rozhodoval by následně o její přijatelnosti podle § 104a s. ř. s. Kasační stížnost však byla podána pozdě, a je tedy nepřijatelná.

Ze soudního spisu vyplynulo, že v průběhu řízení o žalobě Krajský soud v Praze zjistil, že pobyt stěžovatele není znám. Usnesením ze dne 21. 10. 2005, čj. 47 Az 38/2005 – 27, proto ustanovil stěžovateli podle § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. opatrovníkem paní Z. V., administrativní pracovníci Krajského soudu v Praze.

Písemné vyhotovení usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2006, čj. 47 Az 38/2005 – 35 (usnesení o zastavení řízení, napadené kasační stížností) bylo v souladu s ustanovením § 45d odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. doručeno opatrovníku stěžovatele ve středu 25. 1. 2006.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle odstavce 4 citovaného

ustanovení se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, byla středa 25. 1. 2006, je posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti středa 8. 2. 2006. Kasační stížnost však byla podána teprve v úterý 7. 3. 2006.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako opožděnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. března 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu